

197. výprava – ztraceni ve Vršovicích (aneb pobyt ve mlýně nedaleko Heřmaniček)

18. - 20. února 2005

Sleduji stopy utíkající kamsi do kopce a marně se snažím rozpoznat, zdali sleduji naše děti či kohosi cizího (nezbývá než dát za pravdu Pavlovi, že stopování bychom měli zařadit mezi naše odborky). Snažím se zachytit každou sebemenší hlásku, ale prozatím bezúspěšně. Ještě, že je zima a veškeré stromy v okolí již dávno opadaly, a tak mám téměř dokonalý rozhled po kraji. Vylézám na kopec a nalézám opuštěný posed. Děti!!! Slyším jakési hlasy a v dáli se pohybují špatně rozeznatelné postavičky. Zbystřuji svou pozornost a snažím se rozpoznat, zdali mám vítězně jásat, či opět raději zpytovat svědomí. Po chvíli je jasné, že dětské hlasy nepatří mezi vyvolené, tj. děti od nás.

Jsem kdesi nedaleko Vršovic a již mám dnes pár kilometrů v nohách. Původně to bylo celé vskutku dobře vymyšlené. Po ranní rozcvičce, kde i trochu toho karate prošlo, jsme se nasnídali (připravili nám v penzionu rohlíčky se sýrem a kakaíčko, mňam) a připravili se na hru. Jelikož se nám po nepodařeném ranním výletu (v 5.30 směr vlak) vrátila s Jiřinem i Iveta, propásli vlak sedíce v čekárně, mohli oba s chutí opět vyrazit na další cestu. Tentokráte vyfasovali krátké zprávy, základní potraviny na polévku a fáborky.

Dostávám SMSku. Chtě, nechtě připouštím, že dnešní doba skýtá vedoucím drobné výhody. Nedočkavě si čtu, co je nového na provizorním stanovišti, kde touto dobou vládne Jiřin. Děkuji prozřetelnosti, jsem zachráněn. Děti byly nalezeny a již je Vojta vede směr dočasná kuchyň. Slézám z posedu a konečně mám čas i náladu na to, abych si dosyta vychutnal krásu okolní přírody. Vrývám si do paměti jednotlivé cesty a hlavní mezníky, jelikož tábor se blíží a znalost okolí je při přípravě her k nezaplacení.

Přestože byla první šifra napsána pouze morseovkou, trvalo nějaký ten pátek, než se obě skupinky mohly vydat na cestu. V podstatě šli nalehko, jelikož Jiřin nesl jednu část věcí a já vyrážel o něco později se zbytkem (převážně vody). Zlatíčka byla na zabití, jelikož jejich představa dopoledne stráveného venku se rovnala mukám největším (to ještě netušili, že vlastně odcházejí na celodenní akci a včerejší večer se zdál být příliš vzdálen, než aby dodal dostatek sil na novou aktivitu .

Po příjezdu autobusem jsme poprvé rozdali mapy okolí a prověřili orientační schopnosti „bojovníků“. Asi bychom brzy dobojovali, kdybychom čas od času nenaznačili jak se věci mají a kudy se cesta vine. Ale po kratším pochodu se již na obzoru rýsovaly světélka a my, světe div se, dorazili k touženému mlýnu (penzionu). Ubytovali jsme se následovně: děti + Marek jeden pokoj – Jiřin + Iveta – druhý pokoj (tomu říkám spravedlivé dělení) a hned jsme se hrnuli na večeri. Dostali jsme čajdu a spapkali domácí zásoby. Jelikož ve společné místnosti byla obstojná zima, vrátili jsme se na pokoj dětí a naladili nástroje. Chvíli jsme si hráli s rytmy, ale pak již plynule přešli na zpívání. Kdosi (děkujem Verunko s sebou měl i zpěvníčky, a tak se pokojem rozezvučel hlas Shin-ko-da (kdo u toho nebyl, neuvěří Ale co si budem nalhávat o chvíli později se již v pokoji ozývaly zvuky spacákové války a vše jsme v tichosti uzavřeli při hraní pokru.

Odešel jsem na sobotní hru jako poslední a zamířil si to zkratkou hnedle na třetí stanoviště, kde jsem se setkal s Jiřinem a Ivetou. Připravili jsme zprávu ob písmeno a namířili si to azimutem kamsi směr kopec a les. Doprostřed louky jsem zapíchl prapor a od něj již stačilo pokračovat po fáborcích až k obědu. Tedy k obědu! Na prvním stanovišti našly skupinky zprávu, ve které se měly dozvědět, že nad hlavami se jim houpe zelenina (naprosto přirozeně vyrostla mrkev na smrku. Piši měli, jelikož nevyluštili, a tak nedozvěděli. Druhé stanoviště poskytovalo kotlík na vaření a u třetího se nedočkavě tetelily lahve (docela nečekaný problém přenést čtyři lahve bez batohu ve třech lidech) s vodou na vaření. U praporu na čtvrtém úseku již byly polévky a na pátém se po rozdělení ohně mohlo začít vařit.

Bohužel či bohudík vyrazila jako první skupinka chlapců (Vojta ve vedení, Filda v závěsu a Tomášek na chvostu), kterou z nevelké vzdálenosti pronásledovaly děvčata (Verunka, ?Aneta? a Vašek). No a jelikož chlapci nepřčetli správně mapu a zabloudili, děvčata je s nevelkým odstupem opět následovala. A tak se stalo, že přestože se Vojta nakonec našel a menší zacházkou se vrátil na cestu, Verunka a její věrní zakufrovali kompletně.

Nakonec šťastně nalezení jsme si pochutnali na zeleninové polévce bez zeleniny a vydali se zachránit lidičky zasypané lavinou. No lidičky, pouze šátky, že! No, zachránit, spíše ukončit jejich trápení. Bylo to až k nevíře, ale již se začalo stmívat, a tak jsem se vydal na zpáteční cestu plnou válení se ve sněhu. Na pokojích nastala akce, zaplňte topení a sušte a sušte. Večer se již odehrál v poklidné náladě, kdy jsme dostali večeri a s díky odmítli televizní promítání. Když tak o tom přemýšlím, možná jsem měl raději přijmout.

Jelikož byla neděle den odjezdní, neriskovali jsme opětovně „Ztracení se ve Vršovcích“ a zvolili za své dopolední útočiště pouze nedalekou louku. Zprvu jsme našli vhodnou plochu pro klouzání (asi nikoho nepřekvapí, že přímo ledovou to plochu) a následně jsme si zahráli i eskymáckou honěnou. Jako zlatý hřeb dopoledne jsem se pokoušeli zarazit hřeb do tuleně. Tedy nebrat do slova. Klacíky posloužily za pomyslné hřeby a sněhové koule představovaly tuleně.

I když zlatý hřeb možná přišel opravdu až na závěr. Pochod směr daleké, předaleké vlakové nádraží. Jiřin s Ivetou mají můj neskrývaný obdiv, že to v sobotu zvládli rozespálí brzy ráno a ještě k tomu oba tam i zpět. Děti tuto krásnou procházku s batůžku neocenily, a tak nezbývalo než nabudit dobrou náladu, povzbudit bojového ducha ... a prostě zatnout zuby a táhnout. Nakonec jsme se vyhladovělí a žízniví k nádraží včas dotáhli!

